

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D. ve věci

žalobkyně: C. M. s. r. o., IČO X
sídlem U S. 2264/4, X Z.

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2025, č. j. 2007/25/5300-22441-701296

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

- Žalobkyně podniká zejména v oboru obrábění, zámečnictví a nástrojářství.
- Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále „správce daně“) dne 14. 10. 2022 po provedené daňové kontrole sedmi dodatečnými platebními výměry doměřil žalobkyni za vybraná zdaňovací období let 2020 a 2021 daň z přidané hodnoty (dále „daň“) a stanovil penále z důvodu neuznání žalobkyní nárokových odpočtů daně z přijatých zdanitelných plnění, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno a neprokázala splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně podle § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o

dani z přidané hodnoty (dále „ZDPH“). Celkem správce daně doměřil žalobkyni daň ve výši 489 424 Kč a sdělil penále v celkové výši 97 882 Kč.

3. Žalobkyně napadla všechny uvedené dodatečné platební výměry odvoláními. Žalovaný po rozsáhlém doplnění dokazování v odvolacím řízení rozhodl o těchto odvoláních souhrnně v záhlaví uvedeným rozhodnutím tak, že ve prospěch žalobkyně změnil dodatečné platební výměry za listopad 2020, prosinec 2020, březen 2021, srpen 2021 a listopad 2021, neboť dospěl k závěru, že v případě některých odpočtů nárokovaných v těchto zdaňovacích obdobích žalobkyně splnila hmotněprávní podmínky jejich uplatnění. Tím došlo ke snížení doměřené daně celkem o 41 758 Kč a penále celkem o 8 349 Kč. Ve vztahu ke zbylým dvěma dodatečným platebním výměrům za září 2021 a prosinec 2021 pak žalovaný odvolání zamítl a tyto výměry potvrdil.
4. Neuznány tak pro neunesení důkazního břemene žalobkyní zůstaly zejména odpočty nárokované žalobkyní za nákupy materiálu a nářadí, protože žalobkyně podle žalovaného sice předložila přijaté faktury, vydané faktury, objednávky a technické výkresy, avšak neprokázala přímou a bezprostřední souvislost mezi konkrétními vstupními plněními a konkrétními zdanitelnými výstupy, neboť z předložených dokladů nevyplývalo, zda a v jakém množství byly konkrétní nakoupený materiál či nářadí použity na konkrétní výrobek. U některých dokladů navíc žalovaný nepovažoval za prokázaný ani předmět a rozsah přijatých zdanitelných plnění, zejména pokud daňové doklady obsahovaly pouze obecné vymezení typu „dle dodacího listu a objednávky“, aniž by žalobkyně předložila odpovídající dodací listy či objednávky, případně pokud předložené dodací listy pocházely od jiných dodavatelů nebo časově neodpovídaly posuzovaným plněním.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobou se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě vytkla žalovanému, že se dostatečně nevypořádal s obsahem předložených důkazních prostředků, kdy zejména: (i) opomenul zohlednit předloženou technickou dokumentaci, (ii) neprovedl místní šetření v sídle žalobkyně, kde byla a je její ekonomická činnost realizována a (iii) zkrátil žalobkyni na jejích právech vzhledem k nepřiměřené délce odvolacího řízení a upřel jí tak možnost prokázat, že nárok na odpočet daně byl uplatněn v souladu se zákonem.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na konkrétní pasáže odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v nichž se s technickou dokumentací i s návrhem žalobkyně na provedení místního šetření vypořádal, a dále se podrobně vyjádřil i k namítanému zkrácení práv žalobkyně v souvislosti s délkou řízení a k délce řízení samotné.

C) Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z nařízeného jednání soudu se oba účastníci omluvili, a tudíž soud rozhodl v jejich nepřítomnosti.
8. S ohledem na mimořádnou stručnost žaloby považuje soud za nutné předeslat, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobních bodů patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle ustálené dlouhodobé judikatury pak platí, že žalobní bod, který je způsobilý projednání, soud posuzuje v té míře obecnosti, v níž byl formulován, tudíž míra precizace žalobních

bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit, neboť soud není povolán za žalobce spekulativně domýšlet argumenty ani vyhledávat skutkové okolnosti, které by žalobu podporovaly, neboť by takovým postupem překročil úlohu nestranného rozhodce sporu (srov. bod 32 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

Technická dokumentace

9. Žalobkyně formulovala první žalobní bod takto: „*Žalovaný především opomenul zohlednit předloženou technickou dokumentaci, kterou byl také prokazován nárok na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění.*“
10. Obecnost tohoto žalobního bodu umožnila soudu pouze ověřit, zda žalobkyně skutečně v rámci daňové kontroly či v odvolacím řízení předkládala nějakou technickou dokumentaci a zda se s jejím obsahem orgány finanční správy vypořádaly.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyni byla správcem daně po podání odvolání zaslána dne 23. 1. 2023 výzva k prokázání skutečností a že v reakci na ni zaslala žalobkyně správci daně mj. výkresovou dokumentaci, která měla dle jejího sdělení prokázat to, že nakoupený materiál skutečně spotřebovala ke svým zakázkám, tj. že přijatá zdanitelná plnění byla použita k realizování její ekonomické činnosti spočívající v obrábění. Žalovaný se pak důkazní relevanci této dokumentace věnoval v bodě [51] napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobkyní předložené technické výkresy obsahují různá data (pravděpodobně jejich vytvoření) nebo v nich není uvedeno datum žádné, takže nelze určit časovou souvislost se zdanitelnými plněními přijatými za předmětná zdaňovací období. Předložené výkresy tak podle žalovaného sice dokládají, jaké dílce a s jakými technickými parametry byly žalobkyní pořizovány od dodavatelů, resp. dodávány odběratelům, nikoli však množství spotřebovaného materiálu a použitého nářadí pořízeného odvolatelem v předmětných zdaňovacích obdobích na ten který konečný výrobek, v důsledku čehož neprokazují ani použití přijatých zdanitelných plnění v rámci ekonomických činností žalobkyně.
12. Následně pak v bodech [55] a [70] napadeného rozhodnutí žalovaný dodal, že technické výkresy sice dokládají předmět zdanitelného plnění uváděného žalobkyní ve vydaných daňových dokladech, ovšem tento důkazní prostředek ze své podstaty nedisponuje důkazní potencií ohledně prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně, jelikož žalobkyně neprokázala přímou a bezprostřední souvislost mezi konkrétním plněním na vstupu a jedním nebo několika plněními na výstupu. Z předložených technických výkresů totiž podle žalovaného neplyne, zda a kolik se na daný konečný výrobek použilo nakoupeného materiálu a nářadí, takže žalobkyně neprokázala přímou a bezprostřední souvislost nakoupeného materiálu a nářadí, z něhož si uplatňuje nárok na odpočet daně, a výstupů deklarovaných předloženými vydanými daňovými doklady, tedy použití přijatých zdanitelných plnění pro uskutečňování ekonomických činností.
13. Uvedené pasáže napadeného rozhodnutí podle krajského soudu důvodnost žalobního bodu zcela vyvracejí. Tvrdí-li totiž žalobkyně, že žalovaný jí předloženou technickou dokumentaci „opomenul zohlednit“, nezbývá soudu než konstatovat, že žalovaný tuto dokumentaci zohlednit neopomenul, nýbrž ji jako důkaz o použití přijatých zdanitelných plnění pro uskutečňování ekonomických činností žalobkyně zohlednit odmítl, přičemž srozumitelně v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč technická dokumentace nemůže jako důkazní prostředek k prokázání splnění hmotněprávní podmínky uplatnění nároku na

odpočet daně podle § 72 odst. 1 ZDPH obstat. Žalobkyně pak v žalobě neuvedla, proč je podle ní závěr o důkazní impotenci této dokumentace nesprávný.

Místní šetření

14. Druhý žalobní bod formulovala žalobkyně takto: „Žalovaný neprovedl místní šetření v sídle žalobkyně, kde byla a je její ekonomická činnost realizována, což žalobkyně navrhovala jako další důkazní prostředek.“
15. Krajský soud ověřil, že žalobkyně v odvoláních proti dodatečným platebním výměrům namítala, že správce daně mohl ověřit použití přijatých zdanitelných plnění pro realizaci uskutečněných zdanitelných plnění místním šetřením. Žalovaný pak v bodě [82] napadeného rozhodnutí uvedl, že místním šetřením lze ověřit pouze v daném momentě existující, tedy aktuální skutečnosti týkající se činnosti daňového subjektu, nikoli skutečnosti, které již pominuly, a navíc prokázání použití přijatých zdanitelných plnění pro uskutečňování ekonomických činností je v daném případě, kdy odvolatel vyráběl výrobky formou obrábění na základě objednávky odběratelem (tedy v podstatě pro okamžitý odběr), zcela záležitostí „napárování“ jednotlivých přijatých plnění na konkrétní uskutečněná plnění, tedy záležitostí dokladovou.
16. Daňový orgán není povinen provést všechny navržené důkazy. Z ustálené judikatury Ústavního soudu plyne, že provedení důkazu lze odmítnout, jestliže skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, není-li navržený důkaz způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, anebo je nadbytečný, jelikož skutečnost, k níž má být proveden, byla již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřena nebo vyvrácena jinak (např. nálezy ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 418/03). Neprovedení důkazu však musí v každém případě řádně odůvodnit (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 Afs 180/2014-21, ze dne 27. 7. 2016, č. j. 2 Afs 35/2016-43, a nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. II. ÚS 2067/14).
17. Žalovaný uvedené povinnosti zdůvodnit neprovedení důkazu místním šetřením dostál, neboť vysvětlil, že s ohledem na časový odstup (daňová kontrola probíhala od července do října 2022) nemohly být místním šetřením ověřeny skutečnosti týkající se kontrolovaných zdaňovacích období, tj. let 2020 a 2021, což slovy výše uvedené judikatury znamená, že důkaz místním šetřením nebyl způsobilý ověřit ani vyvrátit skutečnost rozhodnou pro nárok na odpočet daně, zda a kolik nakoupeného materiálu a náradí použila žalobkyně na konkrétní konečné výrobky, což by ozřejmilo, zda žalobkyně použila přijatá zdanitelná plnění ke své ekonomické činnosti. Žalobkyně ale v žalobě tento závěr žalovaného nijak nezpochybnila a pouze zopakovala, že místní šetření provedeno nebylo. Žalobní bod je tudíž nedůvodný.

Délka daňové kontroly

18. Posledním žalobním bodem pak žalobkyně vytkla žalovanému, že v důsledku nepřiměřené délky odvolacího řízení byla krácena na svých právech a byla jí upřena možnost prokázat, že nárok na odpočet uplatnila v souladu se ZDPH.
19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal průběh odvolacího řízení a zdůraznil, že žalobkyně nebyla dostatečně aktivní v průběhu daňové kontroly a neunesení důkazního břemene začala dodatečně dohánět až v odvolacím řízení. Na svých právech však nebyla krácena, naopak jí

žalovaný umožnil jejích práv využít, v důsledku čehož byla v části uplatněných nároků na odpočty daně v některých zdaňovacích obdobích úspěšná, což vedlo ke změně některých dodatečných platebních výměrů.

20. Krajský soud po seznámení s obsahem správního spisu konstatuje, že délka odvolacího řízení v daném případě skutečně souvisela právě s postupem žalobkyně, který žalovaný věrně popsal. Zejména však soud uvádí, že pokud žalobkyně považovala délku odvolacího řízení za nepřiměřenou, mohla využít prostředek ochrany proti nečinnosti (§ 38 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád) a případně se i domáhat soudní ochrany žalobou na ochranu před nečinností správního orgánu podle § 79 s. ř. s. V soudním řízení, jehož předmětem je posouzení zákonnosti konečného rozhodnutí, je ale namítaná délka odvolacího řízení bezpředmětná. Případné zrušení rozhodnutí žalovaného, vrácení věci daňovým orgánům a pokračování daňového řízení by totiž zjevně nemohlo tvrzenou nepřiměřenou délku řízení zhojit (viz rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2025, č. j. 1 Afs 131/2025-38, bod 30).

D) Závěr a náklady řízení

21. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně plně úspěšnému žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Olomouc 25. srpna 2026

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu